

til at tro hviler paa nogenlunde paalidelige Oplysninger. Ifølge denne Redegørelse koste de gamle Lønninger til de 18 Overbetjente — Kolonibestyrere, Assistenten og Volontæren — nu saadant noget som 70,992 Kr. om Aaret, naar man regner med, hvad nogle af de sidste Aar gennemsnitlig have indbragt dem i Sportler og Emolumenter, der, som sagt, udgøre en stor Del af deres Lønninger. I dette Beløb er ikke medregnet de 10 pCt., som Overbetjentene udrede til deres Selvpensioneringsfond. Ifølge den samme Redegørelse ville de nye Lønninger for de 18 Overbetjente blive 63,300 Kr., saa hvis man nøjes med at sammenligne disse to Tal, ser det ud, som om der opnaas en Besparelse ved det nye Lovforslag, og der er da slet ikke Tale om nogen Lønningsforbedring. Nu er det ganske vist Meningen, kan man se, at det, der spæres i de aarlige faste Lønninger, skal gaa igen for Tjenestemændene i deres Pension, idet Pensionsforholdene skulde ordnes fordelagtigere for dem end hidtil. Disse Overbetjente under den grønlandske Handel skulde i Fremtiden pensioneres efter Reglerne i den almindelige Pensionslov af 24. Februar 1858. Man kan naturligvis ikke regne ud — det afhænger af mange Forhold —, hvor stor denne Pensionsbyrde vil blive. Det er muligt, at den Fordel, der bydes Funktionærerne, vil opveje de 7,700 Kr., som spæres i de aarlige Lønninger, men sikkert er det ikke, og derfor har man Ret til at sige, at foreløbig er der ikke godtgjort noget om, hvorvidt der opnaas Lønningsforbedring for disse Stats-tjenestemænd. Jeg har ingen til Opgørelsen vedrørende Overbetjentene svarende Opgørelse for Maskinmestre og Skibsførere, men det skulde være underligt, om Forholdene ikke blive nogenlunde de samme for begge disse Grupper af Embeds- og Tjenestemænd.

Hvis der i Virkeligheden kun er Tale om en Lønningsregulering ved disse Forslag, som vistnok ellers ere ordnede efter rigtige Principper, vil der neppe være noget at beklippe, naar dette Lovforslag skal gennemgaaes nærmere i et Udvalg. Der kunde maaske snarest være Grund til at gaa lidt op med de foreslaaede Sætser paa et eller andet Punkt. Man maa nemlig betænke, at der ikke, siden Lønforholdene bleve ordnede i 1888, har fundet nogen Lønningsforbedring Sted i denne Etat. Der har ganske vist fundet en Forbedring Sted i Pensionsforholdene, idet Staten, som det er oplyst i Motiverne, ifølge Finansloven for 1902—03 traadte hjælpende til. Før den Tid havde Funktionærerne ikke andet end Selvpensioneringsfonden at holde sig

til, men da traadte Staten til og tilskød et Beløb. Men den Forbedring, de opnaaede den Gang, blev opvejet ved, at Staten samtidig tog fra disse Kolonibestyrere, i alt Fald en Del af dem, den saakaldte Privattrafik, en Ret, de hidtil havde haft, og som for nogle af disse Bestyreres Vedkommende kunde give dem en Indtægt af 2,000—3,000 Kr. om Aaret.

I Virkeligheden har der altsaa siden 1888 ikke fundet nogen Lønningsforbedring Sted for Funktionærerne under den grønlandske Handel, og er det rigtigt, at der ikke er nogen Sikkerhed for, at det nye Lovforslag vil bringe en Forbedring, er der Grund til ikke at beklippe det, der her foreslaas, men snarest til at undersøge, om man ikke et eller andet Sted kunde hjælpe Funktionærerne paa anden Maade, end Lovforslaget gør. Hvad der navnlig kunde fortjene Undersøgelse i et Udvalg, er, om det ikke vilde være humant at forbedre Pensionsforholdene. Ifølge Loven af 1. April 1905 om de grønlandske Kirke- og Skoleforhold kunne de grønlandske Præster faa $\frac{2}{3}$ af deres Lønning i Pension allerede efter 20 Aars Tjeneste, og det samme skal være Tilfældet for de grønlandske Lægers Vedkommende, men jeg kender ikke Hjemlen for Lægerne, derimod ville Kolonibestyrerne, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, først opnaa $\frac{2}{3}$ af deres Lønning i Pension efter 30—35 Aars Ophold i Grønland, altsaa efter en betydelig længere Tjenestetid deroppe end den, som Præsterne og Lægerne behøve at have for at faa højeste Pension. Nu er det vistnok almindelig anerkendt, — saa vidt jeg ved, er det ogsaa fremhævet i den saakaldte „grønne Betænkning“ om de grønlandske Forhold, der kom frem for nogle Aar siden —, at man normalt maa regne med en Tjenestetid paa 25 Aar for de grønlandske Funktionærer deroppe. Hvis det er rigtigt, at man beregner, at 25 Aars Tjeneste i Grønland danner den normale Grænse for den fulde Tjenestedygtighed, forekommer det mig, at Kolonibestyrere lige saavel som Læger og Præster have noget Krav paa at faa deres Pensionsforhold ordnet noget fordelagtigere, end det kan ske, naar man skal følge den almindelige Pensionslovs Regler i dette Forhold. Det kan ikke være andet, end at de Funktionærer under den grønlandske Handel, som have fast Ophold i dette fjerne Land, med særlig Forventning se hen til den Tid, da de kunne forlade deres Arbejde deroppe og vende hjem til deres Fædreland og nyde deres Alderdom her i Fred og Ro. Det er naturligt og menneskeligt, at netop